

Când va veni vremea ca UN SINGUR SUBIECT să le înghită pe toate celelalte?

10 februarie 1999

Gili Cârstea

"Dumnezeu va da tot mai multă lumină, iar vechile adevăruri vor fi redescoperite și așezate în cadrul prețios al adevărului. Ca ambasadori ai lui Hristos, noi trebuie să cercetăm Scripturile spre a descoperi adevărurile care au fost ascunse sub gunoiul erorilor, iar fiecare rază de lumină primită trebuie să fie comunicată altora. Un singur interes va predomina, un singur subiect va înghiți pe toate celelalte – Domnul, neprihănirea noastră" (Review and Herald 23 decembrie 1890).

La doi ani după sesiunea Conferinței Generale din 1888 de la Minneapolis, Ellen G. White face declarația plină de vești bune că odată, în viitor, Hristos și neprihănirea Sa va deveni singurul subiect interesant de pe agenda Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Ea spune, în acest important paragraf, că există în Scriptură adevăruri care au fost acoperite de gunoiul erorilor, pe care ambasadorii lui Hristos trebuie să le descopere prin cercetarea Scripturii. Acceptăm toți că în Biblie există multe adevăruri pe care nu le cunoaștem. Acceptăm toți că vom continua în veșnicie să ne uimim de frumusețile ascunse în Cuvântul lui Dumnezeu. Dar să acceptăm că mai sunt lucruri pe care trebuie să le cunoaștem, că ele se află ascunse sub gunoiul erorilor, și că suntem datori să le găsim, nu prea suntem dispuși. Cei mai mulți dintre noi sunt convinși că "avem tot adevărul pentru mântuire," singura problemă ar fi că nu îl trăim.

S-ar putea să avem "tot" adevărul pentru mântuire, dar este foarte clar că nu avem tot adevărul pentru încheierea marii lupte dintre Hristos și Satana. Și este la fel de clar că, deocamdată, acel "singur subiect" nu le-a înghițit pe toate celelalte. Din contră, există semne că toate celelalte subiecte sunt gata să-l înghită pe el. Expresia "adevăruri ascunse sub gunoiul erorilor" este mai mult decât serioasă. Sună aproape tragic. Este oare adevărat că există "erori" în înțelegerea noastră? Este adevărat că mai sunt adevăruri de descoperit acum, înainte ca un "alt înger," acela din Apocalipsas 18, să lumineze pământul cu slava lui? Iată alte câteva "cuvinte" pe care nu îndrăznim să le neglijăm:

"Adevăruri mari, care au fost ascunse și neînțelese din ziua Cincizecimii, trebuie să strălucească din Cuvântul lui Dumnezeu în puritatea lor naturală" (FCE, 473).

"Există adevăruri vechi, și totuși noi, care urmează să fie adăugate comorii cunoștințelor noastre. Noi nu înțelegem și nici nu experimentăm credința așa cum ar trebui..." (RH 25 februarie, 1890).

"Noi am auzit vocea Domnului mult mai clar în solia care a fost prezentată în ultimii doi ani... Abia am început să avem o slabă licărire despre ce înseamnă credința" (RH 11 martie, 1890).

Nu ar exista nici un motiv să ne sesizăm, dacă acest gen de afirmații ar fi fost făcute atunci când doctrinele noastre erau în curs de formare. Dar ele apar cu mult după ce a fost conceput bagajul doctrinal al bisericii, acela care există și astăzi. Biserica are dreptul să întrebe, și cineva trebuie să răspundă:

a) Au reușit oare adevărurile neînțelese din ziua cincizecimii să strălucească în puritatea lor naturală? Dacă da, atunci care sunt acele adevăruri?

b) Dacă nu experimentăm credința așa cum trebuie, poate cineva să ne spună măcar cum ar trebui să o experimentăm?

c) Dacă în 1890, în plină efuziune a soliei "foarte prețioase" trimisă de Dumnezeu, biserica avea doar o slabă licărire despre ce înseamnă credința, când se va maturiza oare credința noastră, ca pământul să fie luminat de slavă?

d) Poate cineva să dea măcar un exemplu de adevăr descoperit "sub gunoiul erorilor" în ultima sută de ani, care să fie adăugat la comoara cunoștințelor noastre?

e) Care este cauza pentru care interesul pentru Domnul, neprihănirea noastră nu predomină?

f) De ce oare acest "singur subiect" nu reușește să le înghită pe toate celelalte?

g) Cine poate asigura pe poporul lui Dumnezeu că nu vor mai trece două sau trei sute de ani până când acest subiect va atrage interesul miresei lui Hristos?

Acestea sunt întrebările tulburătoare care, după părerea noastră, ar trebui să frământă conștiința adventistă. Nu avem nici o intenție să milităm pentru crearea unui grup de inventatori de doctrine. Mișcarea adventă nu a fost chemată să producă doctrine noi, ci doar să dea la o parte "gunoiul erorilor" de pe adevărurile acelea care pot pune capăt controverselor în care se află guvernarea lui Dumnezeu.

Lumea protestantă a fost mulțumită că a descoperit adevărurile mântuitoare, că "cel neprihănit va trăi prin credință" și că va muri tot așa. Bucuroși de asigurarea mântuirii, ei își trăiesc liniștiți viața, siguri că barca pe care călătoresc respectă orarul amiralității și că vor ajunge în port deoarece "au credință."

Am căzut oare în capcana lor? A devenit și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea o simplă casă de asigurări pe viață (veșnică) via mormânt? Oferim noi lumii altceva decât oferă toate celelalte biserici creștine, adică viață veșnică? Sau contribuția noastră distinctă a devenit oferta aceea de "unsprezece ani în plus" de happy life pe o planetă care stă să se prăbușească? Dacă și noi alergăm tot după "mântuire," este oare înțelept să tolerăm spiritul de competiție cu celelalte biserici, păstrându-ne individualitatea și răpindu-le convertiții?

Analizând cu sinceritate radiografia ultimului secol, putem constata că asupra noastră au fost exercitate presiuni puternice de a renunța la "stâlpul central" al misiunii noastre, o corectă înțelegere a lui Daniel 8,14. Lumea evanghelică ne dorea și ne dorește încă un vecin amabil și discret, care să nu-i tulbure somnul. Ea ne oferea în schimb onoarea și cinstea de a ne lăsa să locuim într-un cartier așa select cum este creștinismul. Mai mult, avantajele care decurgeau de aici ne-au creat impresia că trebuie să evităm cu orice preț afirmațiile stridente referitoare la unicitatea mesajului nostru.

Dacă "mântuirea prin credință" era ultimul cuvânt în materie de evlavie creștină, atunci Filadelfia avea tot ce trebuie în 1844. Nu mai era nevoie de noi. Da, este adevărat că pentru cer "via mormânt" este suficientă credința mântuitoare. Dar pentru ca trâmbița a șaptea să poată suna ca să se "sfârșească taina lui Dumnezeu" (Apocalipsas 10,7), era nevoie de altceva. Era nevoie de un popor care să descopere că "Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis; și s-a văzut chivotul legământului Său, în Templul Său" (Apocalipsas 10,19).

Așa s-a născut această mișcare, măturând și sfidând marele dictum al teologiilor zilei. Din nefericire, acest elan de cercetare a Scripturilor în zile și nopți de rugăciune, s-a epuizat foarte curând. Bucuroși că "am văzut" templul din cer, am alergat la vecinii noștri să le spunem că am descoperit acolo legea lui Dumnezeu. Povara misiunii ne-a împiedicat să continuăm descoperirea "adevărurilor ascunse sub gunoiul erorilor." Poate ne-am imaginat că legea era ultimul adevăr de descoperit înainte de împlinirea fericitei noastre nădejdi. Dar nu a fost să fie așa.

La nici patruzeci de ani, Domnul ne mostra că "am predicat Legea până am ajuns uscați ca piscurile Ghilboa, care nu au nici rouă, nici ploaie." Așezarea noastră în cartierul select al creștinismului era asigurată. Acum Legea nu mai deranja pe vecinii noștri. Nu am văzut atunci, și nu vedem nici astăzi, că Legea nu este decât "o transcriere a caracterului lui Dumnezeu." Aceasta era "ultima solie care trebuie să fie vestită lumii" (Parabole 283), aceasta era fabuloasa noastră descoperire din sanctuar.

Suntem noi dispuși astăzi să reanalizăm neprihănirea lui Hristos, ca să putem prezenta unei lumi care piere "farmecul inegalabil," chipul "mai proeminent" al caracterului lui Dumnezeu, astfel ca marea controversă să poată fi încheiată cu un verdict în favoarea Celui "disprețuit și părăsit de oameni?"